

Text: **Magda Gad**
Foto: **Maria Östlin**
Makeup och hår: **Anna Frid**
Kläder, skor & accessoarer:
Göran Alfredsson, Thalia
Tack till restaurang Le Rouge.

Alexandra Charles kan slå sig ner på en bar i Västindien – och bli igenkänd av Mick Jagger. Men bara för att hon drivit nattklubb och känner världskändisar är hon **inte en partydrottning**. När **Söndags** Magda Gad kikade in bakom den glittriga fasaden fann hon en prestationsprinsessa med ett blödande hjärta.

Kvinnan som inte slutar drömma

Fakta

Namn: Alexandra Charles

Gustrin.

Ålder: 67.

Yrke: Opinionsbildare, entreprenör och ordförande för 1,6 och 2,6 miljonerklubben.

Bor: Lägenhet i Stockholm, torp i Roslagen.

Familj: Gudbarn, bonusbarn och bonusbarnbarn.

Bakgrund: Drev Sveriges första moderna nattklubb Alexandra's 1968–88.

Aktuell: Med självbiografin *Livet är en dröm* (Norstedts) samt 2014 års kalender som säljs till förmån för kvinnohälsa och kampen mot prostatacancer:

► 1.6miljonerklubben.com/kalender/2014

” Det är klart att det sätter ärr i själen att bli mobbad. Man tror aldrig att man duger

Låt mig ge några vardags-exempel från Alexandra Charles liv de senaste åren.

Hon är i Paris på ett apotek och ska köpa något när en röst utbrister: "Alexaandra!" Hon snurrar runt och bakom henne står Charles Aznavour med öppna armar.

När Tom Jones ska ha konsert i Stockholm ringer hon och frågar om han vill ha besök backstage. Svaret blir ett glatt ja – och "Tjuren från Wales" tar emot henne i logen.

Under en semester på ön Mustique i Västindien slår sig Alexandra Charles ner på Basil's bar med ägaren Basil och några vänner när en man kommer släntrandes förbi. "Oh, Alexandra, you are back!" ropar han och stannar upp. Det är Mick Jagger.

Jag frågar om hon blev starrad när det hände.

– Nej, nej. Det är ju bara härligt att träffa någon som man har lärt känna, svarar Alexandra Charles och lutar sig tillbaka i den sammetröda källaren på restaurang Le Rouge i Gamla stan.

De kändisar hon hade som gäster när hon drev nattklubben Alexandra's mellan 1968 och 1988 är för många för att räknas upp här. Men för att nämna några: Tina Turner, Bette Midler, Jack Nicholson, Björn Borg, Eric Clapton, Federico Fellini, Agnetha Fältskog, Jimi Hendrix, Julio Iglesias, John McEnroe, Rod Stewart, Sylvester Stallone, Olof Palme. En längre lista samt anekdoter finns i

hennes nyläppta memoarbok *Livet är en dröm*.

Det är så hon ser tillbaka på sitt liv. Som en dröm. Även om det inte alltid har varit så.

– Det är ju så allt börjar, säger hon. Med en dröm.

I nästa stund blir hon ledsen. Hon har kommit att tänka på projektet *Star for life* som hon är engagerad i – ett skolprogram som vill minska spridningen av hiv och aids i utsatta områden i Afrika.

– Jag var i Sydafrika och träffade barn som bor utan elektricitet. Maten lagas över öppen eld. De går flera mil för att komma till skolan. Deras trädslitna skoluniformer är otroligt nog både tvättade och strukna. De sitter tre vid varje bänk. Och de är jättegglada och stolta över att få gå till skolan!

Alexandra skakar på rösten:

– Och hur har vi det här? Hur tacksamma är vi? När jag tänker på det börjar jag gråta.

Alla barn som är med i projektet *Star for life* får en dreambook – en bok att skriva ner sina drömmar i. För som sagt ... det är ju så det börjar.

1946 föddes Thyra Margareta Inga-Lill Gefvert i Mariestad. Hon kallades Lill. Långt senare skulle en amerikan säga att det lät så fult. "Får jag kalla dig Alexandra i stället?" frågade han. Det var det finaste namn han visste.

Men när Lill Gefvert växte upp var det långt kvar tills nattklubb-drottningen Alexandra Charles skulle kliva ut ur sitt skal. Hemma var det tryggt, men strängt. Pappa, som var tandläkare, var nog med

att hon skulle sköta sig och hålla tider. Hon fick beröm för prestation snarare än person. I skolan var hon duktig, men blev mobbad.

– Jag förstod ju inte själv att jag bidrog till det. Jag var stor och lång, pojkarna var väldigt omogna och jag tyckte att det var mycket tjatter. En dag reste jag mig upp i klassrummet och sa högt: "Men kan ni inte vara tysta så att vi hör vad fröken säger!"

Hon blev kallad för "Räven". Ett tag kallades hon också för "Fläskkotletten" – hon var tjock innan hon kom i puberteten. Det var så kämpigt att hon pluggade in ett läsår för att kunna byta klass.

– Det är klart att det sätter ärr i själen att bli mobbad. Man tror aldrig att man duger. Jag är inte alls så där kaxig och säker som många tror eller som jag kanske ser ut att jag är. Ända fram tills jag fyllde 50 satt den där känslan av att inte duga kvar.

Kan det bli en drivkraft, också?

– O ja, absolut. Jag är oerhört envis och målmedveten. Vill givetvis visa att jag kan, att det går, att det blir bra.

Alexandra Charles mamma var feminist med stort rättvisepatos. Hon påminde alltid om hur bra de hade det i familjen och uppmanade till att tänka på dem som hade det sämre.

– Det sätter ju spår när man hör det som barn. Jag hade det där i mig även innan jag själv blev mobbad. När någon var dum på skolgården slog jag till – poff! – med näven eller så lade jag krokben.

Hon beundrade tidigt Dag Hammarsköld och Martin Luther King, och hon hade en dröm – att jobba inom FN. Hon såg hur kvinnor diskriminerades. Hon kom till USA och såg hur svarta segregades.

När hon gifte sig med en svart man – Noel Charles, som hon träffade på Mallorca – blev hon själv utsatt för rasism.

– Jag blev kallad för negerhona. Okvädningsord. Det fanns sådana som inte ville ha med oss att göra eftersom han var svart.

Men Alexandra's var en frizon. Det unga paret öppnade klubben tillsammans, dels eftersom de behövde försörja sig och dels för att de tyckte att Stockholm behövde en modern nattklubb.

Konceptet blev en totalsuccé. Hit kom alla – kändisar, politiker, kungligheter, finansmän och vanliga Svenssons. Personalen anordnade temakvällar och uppträdanden. Skådespelaren Örjan Ramberg blev ett favoritinslag när han gjorde Lou Reeds *Walk on the wild side*. En kväll steg Alexandra Charles in i duschen med partyklänningen på, kom ut på klubben alldeles dyblöt och sjöng: *It's raining, it's pouring...*, när Barbara Streisand var aktuell med *No more tears*.

After Dark gjorde sin första show på Alexandra's, här fick transorna och de homosexuella leva ut, och Alexandra Charles blev nära vän med designern Sighsten Herrgård.

Det är klart att det var som i en dröm.

Men det fanns också mörker. Sighsten dog i sviterna av aids. Alex- ➔

KVINNA FÖR SIN MUSTASCH. Alexandra Charles är ordförande för 1,6 och 2,6 miljonersklubben som arbetar för kvinnors hälsa och även stödjer kampen mot prostatacancer.

Ur albumet

Foto: HASSE CARLBAUM

1973. Alexandra tillsammans med sin make Noël Charles som hon drev nattklubben Alexandra's tillsammans med.

Foto: KAI REHN

1977. Alexandra tillsammans med Mario Andretti, tävlingsförare i Formel-1, när hon oombedd hoppade upp och åkte ärevarv med vinnarna.

Foto: AFTONBLADET

1986. Sighsten Herrgård, Tord Magnuson "Tosse", och Agnetha Fältskog kalasas tillsammans med Alexandra.

Foto: GUNNAR SEJUBOLD

1989. Tillsammans med maken Anders Gustrin på en konsert med Rolling Stones.

4x senaste...

... jag grät: "När jag insåg att min hund Pricken måste få sova in."

... jag var arg: "När det fattas domstolsbeslut som är orättvist baserade på en respektlös människo- och kvinnosyn. Som när män går fria efter våldtäkter."

... jag kände lyckorus: "I dag! När vi stod ute och väntade på taxi och kände solen mot ansiktet och andades in den klara luften."

... jag oroade mig för döden: "Du menar tanken på min egen död? Det är väl på grund av den oron som jag har så bråttom. Jag vill hinna med så mycket som möjligt innan jag somnar in."

3x favoritlåtar

1. Nessun dorma, operaaria av Puccini.

2. I will survive av Gloria Gaynor.

3. Ånglamark med Sven-Bertil Taube av Evert Taube.

andra och Noel Charles skildes. Andra affärspartners och män köpte in sig i firman och försökte lura henne på pengar – hon var för snäll och förlorade många tillgångar.

1988 gifte sig Alexandra Charles med affärsmannen Anders Gustrin, och bestämde sig för att klubben skulle gå i graven.

Han var inte intresserad av den – och hon, som hade drömt om FN, hade ju egentligen aldrig tänkt jobba inom nattklubblivet någon längre tid.

I dag är hennes stora passion ordförandeskapet i 1,6 och 2,6 miljonerklubben – föreningar som arbetar för kvinnors hälsa och även stödjer kampen mot prostatacancer.

– Trots att vi är kvinnoföreningar drar vi en lans för männen. Att säga att män är talibaner leder ingenstans. Vi måste sträcka ut en hand och visa att vi gör någonting för dem också.

Det är omöjligt att inte bli smittad av Alexandra Charles engagemang när hon talar om hälsofrågor.

– Nå, är ni medlemmar? frågar hon mig och fotograf Maria Östlin.

Vi skakar på huvudet.

– Nehej, och varför inte då? Det kostar 250 kronor om året och ju fler medlemmar vi är desto större inflytande får vi, slår hon övertygande fast.

Det var 1997 som Alexandra Charles var på en föreläsning som hölls av Sveriges första kvinnliga professor i gynekologi – och fick veta att mannen var norm även inom vården.

– Hrmpf, tänkte jag, och bestämde mig för att det här måste jag ta tag i. Hjärtssjukdomar ger till exempel olika symtom hos män och kvinnor, vilket kan leda till att kvinnorna får sämre vård och riskerar att dö av fel diagnosering.

Det tyngsta kapitlet i Alexandra Charles självbiografi är det där hon beskriver sin man Anders Gustrins död. Det smärta så mycket att det blir plågsamt att vända sida. Han blir plötsligt sjuk och får en diagnos som visar sig vara felaktig. Alexandra ringer runt till läkarvänner, hon gråter

och bönar och ber, samlar kunskap, vakar vid sin mans sida, försöker ordna fram organ till transplantationer och strider för honom som en lejoninna – men det är för sent.

I dag är hon änka sedan 13 år. Jag frågar henne vad hon har lärt sig av livet.

– Att alla människor måste få samma möjligheter och rättigheter, och att alla behöver bli sedda. Det borde vara självklart, men det är ju inte det. Jag har också lärt mig att vara mig själv och att det

inte är så farligt att göra bort sig. Om man tänker på människor som man tycker om så är det sådana som

vågar öppna upp sig. **Jag vet att du har skilt på din offentliga person Alexandra, och din privata person Lill. Vad har varit viktigast för Lill?**

– Kärlek och respekt. Inte bara till en partner utan även till livet,

väninnor, mat och konst.

Den bästa tiden tycker hon är här och nu. Så har det alltid varit. Hon tycker om att träffa nya människor och att leva i stunden. Och trots att hon har fyllt 67 har hon inga planer på att dra sig tillbaka.

– Många frågar mig om jag inte ska trappa ner. Jag säger att tvärtom, jag ska trappa upp! Det jag gör är så viktigt och roligt. Vi har deltagit i EU-parlamentet och kvinnors hälsa – kanske blir nästa steg FN.

Hon lägger armarna i kors.

– Jag ska aldrig gå i pension, säger hon och tittar på mig med ögon som gnistrar.

Drömmen lever fortfarande. □

Till sist tänker Magda:

Jag måste medge att jag var lite rädd för att träffa Alexandra Charles. När vi skulle hitta en dag för intervjun diskuterade (dikterade) hon vilken tid som skulle passa med samma geist som en järn lady. Men i samma ögonblick som jag såg henne smälte jag. Hennes hårda skal är lika tunt som ytan på en crème brûlée, och innehållet lika mjukt och gott.

DRÖMLIV. Alexandra Charles har många järn i elden och drömmar hon vill förverkliga: "Jag ska aldrig gå i pension" säger hon.

Självporträttet

” Skon måste vara med, den är en symbol för kvinnohjärtat. WIR står för Women in red.